

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.509/2015/8.szám

A Kúria a dr. Kiss Gyula ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Megyei Kormányhivatal alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 2015. május 12. napján kelt 2.M.183/2014/21. számú jogerős ítélete ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2016. február 22. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.183/2014/21. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes 1980. március 17. és 2006. szeptember 30. közötti időben a H.C.M.Légiforgalmi Zrt. (és jogelődje) alkalmazásában a Kőröshegyi Radarállomáson lokátormérnök munkakörben eltöltött ideje karkedvezményre jogosító időként való elismerése iránti kérelmét a társadalombiztosítási szervek elutasították a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (továbbiakban: Tny.) 8. § (1)-(3) bekezdése, 8/B. §-a, 43. § (2) bekezdése, a Tny. végrehajtásáról szóló 168/1997.(X.6.) Kormányrendelet (továbbiakban: Tny.vhr.) 1. számú melléklete, a sugárvédelem hazai szabályozásáról szóló 4/1965.(XII.7.) EüM rendelet 1. § (1) bekezdése rendelkezéseire, továbbá az ÁNTSZ Országos Sugárbiológiai és Sugáregészségügyi Kutató Intézete (OSSKI) szakmai véleményére, a munkáltatói igazolásra, a Magyar Honvédség Közegészségügyi és Járványügyi Szolgálat szakvéleményére, valamint a társadalombiztosítási nyilvántartási rendszerben található nyilvántartó lap adataira hivatkozással.

A felperes kereseti kérelmében a társadalombiztosítási szervek határozatainak „megváltoztatását” és az 1980. március 17. napjától 2006. szeptember 30. napjáig terjedő időszak korkedvezményre jogosító időként való elismerését, másodlagosan a társadalombiztosítási szervek határozatainak hatályon kívül helyezését és „az elsőfokú hatóság” új eljárásra utasítását kérte arra figyelemmel, hogy a társadalombiztosítási szervek a tényállást nem tárták fel teljes körűen, a bizonyítékokat részben tévesen, részben iratellenesen, míg egyes bizonyítékokat egyáltalán nem értékelték. A felperes kiemelte: „a korkedvezmény igazolására elsősorban a munkáltató jogosult”. A társadalombiztosítási szervek - felperes álláspontja szerint - iratellenesen állapították meg, hogy a munkáltató nem igazolta az ionizációs sugárzás hatását, mint korkedvezményre jogosító ténytet.

Alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte határozataiban foglalt jogi és ténybeli indokait fenntartva, és jogszabálysértés hiányára hivatkozva. Alperes kiemelte: „ a foglalkoztató csak azt igazolta, hogy az alkalmazottak több mint napi 3 órát radarberendezések mellett dolgoztak, de azt nem, hogy legalább napi 3 órán át ionizációs sugárzás hatása alatt.”

A Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az ítélet indokolásában a bíróság idézte a Tny.vhr. 1. § (1) és (3) bekezdésében, 2. § (1)-(2) és (5) bekezdésében, a 7. § (1)-(2) bekezdésében, és az 1. számú melléklet 10. pontjában írtakat. A bíróság megállapította, hogy a felperes munkaköre azonosítása tekintetében vita nem merült fel és szakkérdésnek tekintette, hogy a jegyzék 10. pontjában felsorolt munkaköri leírás a végzett munkafolyamatokra vonatkozóan megegyezett-e a felperes által végzett munkával, illetve, hogy a felperes által betöltött munkakör ionizációs sugárzás hatása alatt végzett munkának minősül-e.

A bíróság megállapította, hogy 1976-tól kezdődően a munkáltató UTYOSZ típusú szovjet gyártmányú radarberendezést üzemeltetett, amelynek a primer radar adócsöve klisztronos volt, amely ionizációs röntgensugárzást is létrehozott. 1988. október és 2006. májusa között a munkáltató SELENIA típusú olasz gyártmányú radarberendezést üzemeltetett, amelynek az adócsöve magnetronos volt és a röntgensugárzás kockázati tényező volt. A felperes munkaköréből eredően a berendezések közvetlen közelében dolgozott napi 3 órát meghaladóan, havonta 10%-os veszélyességi pótléket kapott, amelyet sugárvédelmi pótléknak neveztek és amely 1991. szeptember 1-től az alaphéjébe beépítésre került.

A bíróság rögzítette, hogy az Országos Személyi Dozimetriai Szolgálat országos nyilvántartása szerint a felperes és az általa betöltött munkakör, valamint a munkáltató nem szerepel az országos

nyilvántartásban, a felperes nem vett részt dozimetriai ellenőrzésen és pótszabadságban sem részesült. A munkáltató nem igazolta egyértelműen, hogy a felperes legalább napi 3 órán át ionizációs sugárzás hatása alatt végezte volna munkáját és azt sem, hogy veszélyességi pótlékban vagy sugárártalmi pótlékban részesült volna, annak ellenére, hogy a hatályos jogszabályi rendelkezések a rendszeres sugárártalomnak kitett munkavállalók részére kötelezővé tették a rendszeres vizsgálatot, valamint a dozimetriai ellenőrzésen való részvételt. A bíróság úgy értékelte, hogy mindezen körülmény arra utal, hogy a napi 3 óra ionizációs sugárzás hatása alatti munkavégzés egyértelműen nem igazolható.

A bíróság az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat Országos Frédéric Joliot-Curie Sugárbiológiai és Sugáregészségügyi Kutató Intézetének (OSSKI) szakvéleménye alapján megállapította, hogy a felperes munkavégzési helyén található radarberendezések nem bocsátottak ki ionizáló sugárzást, azonban egyes nagyfeszültségű részegységeikben üzemi körülmények között lágy röntgensugárzás keletkezett, amelyet az ólommal árnyékolat adószekrények elnyeltek, így a radarberendezések és az adószekrények közvetlen környezetében dolgozókat nem érhetette az egészségre káros mértékű röntgensugárzás. A radarberendezést üzemeltető munkahely nem számít ionizáló sugárzás hatásának kitett munkahelynek, ezért felperes nem jogosult korkedvezményre.

A felek bizonyítási indítványai hiányában a bíróság nem rendelt el további bizonyítást arra is figyelemmel, hogy a bíróság, valamint a felek hivatalos tudomással rendelkeztek a bíróság által a 2.M.85/2014. számú ügyben beszerzett igazságügyi szakértői vélemény tartalmáról, amelyben ...igazságügyi szakértői véleményéből megállapítható, hogy az UTYOSZ és a SELENIA radarok működésük közben lágy röntgensugárzást hoztak létre, amelyek közé az ionizálós sugárzás tartozik. A készülékek külső burkolata olyan anyagból készült, amely ezt a sugárzást elnyelte. A radarok javítását kikapcsolt állapotban kellett elvégezni, amely állapotban nem gerjesztettek sugárzást. A felperes a radarok üzemszerű működése és karbantartása során nem ionizáló sugárzás hatása alatt végezte munkáját, ionizáló sugárzás nem érte.

Mindezekre tekintettel a bíróság elutasította a felperes korkedvezmény megállapítására irányuló kérelmét.

A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel annak hatályon kívül helyezését és „kereseti kérelmének megfelelő” határozat meghozatalát, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése mellett a bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését kérte a Pp. 3. § (3) bekezdése, 221. § (1) bekezdése és 206. § (1) bekezdése, valamint a Tny.vhr. 2. §-a és 7. §-a sérelmét állítva.

A felülvizsgálati kérelem érvelése szerint a szakvélemény egyértelműen rögzíti, hogy a radarberendezések ionizációs sugárzást bocsátottak ki, azonban a bíróság annak ellenére, hogy a felperes „bizonyította”, hogy az ólomköpeny hibás és sérült volt - nem tekintette a felperes munkavégzését ionizációs sugárzás alatt végzett tevékenységnek, mert abból indult ki, hogy az ólomköpeny borítás elnyelte az ionizációs sugárzást. Ezen tény figyelmen kívül hagyása miatt jutott a bíróság azon téves következtetésre, hogy a felperes nem bizonyította, hogy napi 3 órát elérő időtartamban ionizációs sugárzásnak kitett munkát végzett volna.

A bíróság tévesen és a szakvéleményekkel ellentétesen állapította meg, hogy az UTYOSZ és a SELENIA radarok működésük közben lágy röntgensugárzást hoztak létre. A szakvélemények egyértelműen rögzítették, hogy a radarok ionizáló sugárzást hoztak létre, amely az egészségre káros sugárzásnak minősül. A bíróság érvelésével szemben a rendelkezésre álló bizonyítékokból megállapítható, hogy a felperes a karbantartási munkákat kizárólag a működő nagyfeszültség alatt lévő radarberendezéseken, nyitott ajtónál végezhetette, mivel zárt ajtónál, a nagyfeszültség alatt működő készülékeken a javítási és karbantartási munkák elvégzése lehetetlen volt.

Téves álláspontra helyezkedett a bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség a tekintetben, hogy napi 3 órán át nyitott adószekrény mellett végezte a munkáját. A bíróság tévesen csak a felperest terhelő bizonyítási kötelezettséggel foglalkozott ítéletében, az alperes bizonyítási terhét és kötelezettségeit figyelmen kívül hagyta.

A bíróság a Pp. 221. §-a sérelmével nem indokolta, csupán megállapította a 3 órát meghaladó munkavégzésnek, mint korkedvezményre jogosító feltételnek a hiányát.

Sérelmezte a felperes, hogy a bíróság nem értékelte, hogy a munkáltató sugárvédelmi pótlékot állapított meg, továbbá, hogy a felperesnek évente rendszeresen orvosi vizsgálaton kellett részt vennie. A bíróság a munkáltató jogellenes magatartását, így a doziméter hiányát, a 40 órás munkarendben foglalkoztatást (36 órás heti munkarend helyett), a felperes terhére értékelte.

A felperes érvelése szerint a bíróság a bizonyítékokból jogellenes következtetést vont le és tévesen értelmezte a Tny.vhr. rendelkezéseit, amikor megállapította, hogy a felperes munkahelye nem minősül korkedvezményre jogosító munkahelynek. A bíróság ítéleti érvelésével szemben - és e körben a jogerős ítélet a Tny.vhr. 5. § a) és b) pontját sérti - a tartalmi azonosság megállapítható a munkakörök elnevezésbeli különbsége ellenére is. Azt, hogy a betöltött munkakör korkedvezményre jogosít-e vagy sem,

nem szakkérdés, hanem jogkérdés és az ezzel ellentétes ítéleti álláspont jogsértő.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Az alperes hivatkozott a Tny. 8. § (1) bekezdése rendelkezésére, továbbá nem vitatta, hogy a felperes munkáltatójára a Tny.vhr. 1. számú melléklete, a korkedvezményre jogosító munkakörök jegyzéke 10. munkaköri főcsoportja hatálya kiterjedt. Az alperes álláspontja szerint a jogosultság speciális feltétele, az ionizációs sugárzás hatása alatt (a nemzetgazdaság egész területén) legalább tényleges napi 3 órán át történő munkavégzés. Amennyiben ez megvalósul, közömbös, hogy a ténylegesen betöltött munkakör a jegyzékben felsorolt munkakörrel azonosítható-e.

Alperes a Tny. 43. § (2) bekezdése rendelkezése körében hivatkozott a Kúria Mfv.K.IV.10.702/2003. határozatában rögzített megállapításra, mely szerint a hivatkozott jogszabály egyfajta kötött bizonyítási rendet határoz meg, mellyel a perbeli bizonyítás rendje nem lehet ellentétes.

Alperes kiemelte, hogy a per tárgya annak megállapítása volt, hogy a felperes munkáját napi 3 órát meghaladóan ionizációs sugárzás hatása alatt végezte-e. Azt az alperes sem vitatta, hogy az elismerni kért időszakban alkalmazott radarok működésük közben bocsátottak ki röntgensugarakat, azonban a radarok megfelelő védelmi berendezéssel való ellátottságuk okán a felperes szervezetét nem érte napi 3 órát meghaladóan a korkedvezményre jogosító mértékű ionizációs sugárzás. Utalt arra az alperes, hogy ha a felperesi előadásnak megfelelően a radarok védelmi rendszere elégtelen volt - amelyet nem bizonyított - az nem korkedvezményt megalapozó, hanem a munkáltatói kártérítés körébe tartozó „probléma”.

Az alperes álláspontja szerint a bizonyítékok közül a 12 órás munkarend, a doziméter használatának hiánya közvetve, a szakvélemény közvetlenül a társadalombiztosítási szervek határozatainak és a jogerős ítéletnek a jogszerűségét támasztják alá. Ezek cáfolatára nem alkalmas sem a felperes részére fizetett sugárvédelmi pótlék, sem Hermely János - nem aggálytalan - tanúvallomása. Az alperes úgy ítélte meg, hogy az állításait, mely szerint a felperes nem jogosult kedvezményre, bizonyította, ugyanakkor a felperes állításait bizonyítani nem tudta, csupán benyomásokra, vélelmekre és fényképekre hivatkozott.

Az alperes érvelése szerint a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben felhozott jogszabályokat nem sérti, a bíróság értékelte a bizonyítékokat, azok alapján a tényállást feltárta, rögzítette a bizonyítékok közötti összefüggést, megjelölve azt is, hogy milyen

bizonyítékot milyen okból nem vett figyelembe, a jogerős ítélet a jogszabályok helyes értelmezésén alapul.

Alperes kérte „az Mfv.III.10.534/2015. számú ügyben kifejtett álláspontját és szóbeli nyilatkozatát jelen ügyre is irányadónak tekinteni.”

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos az alábbiak szerint.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem keretei között eljárva vizsgálta a munkaügyi bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás anyagát, a megállapított tényállás helyességét és az azon alapuló döntés jogszabályoknak való megfelelését.

Peradat, hogy a felperes a H.C.Zrt. alkalmazásában a Kőröshegyi Radarállomáson dolgozott lokátormérnök munkakörben 1980. március 17. napjától kezdődően. A munkáltató igazolása szerint 1976. szeptember 1-től 1988. június 13-ig UTYOSZ típusú szovjet gyártmányú radarberendezés, 1988. december 22-től 2006. május 8-ig SELENIA típusú olasz gyártmányú radarberendezés, majd 2006. szeptember 22-től kezdődően a RAYTHEON típusú angol-kanadai gyártmányú radarberendezés üzemelt, amelyek közvetlen közelében dolgozott teljes munkaidőben (napi 3 órát meghaladóan) a felperes. Felperes 1980. március 17-től 10%-os mértékű veszélyességi pótlékban részesült, 1991. szeptember 1. napjától sugárvédelmi pótlék került a munkabérébe beépítésre. A felperes doziméterrel nem rendelkezett, dozimetriai ellenőrzésen nem vett részt, pótszabadságban nem részesült, azonban évente részt vett sugárveszély miatt kötelező egészségügyi vizsgálaton.

A Tny. 8/B. §-a szerint, aki 2010. december 31. előtt a szervezet fokozott igénybevételével járó, továbbá az egészségre különösen ártalmas munkát végzett, az a 2006. december 1-jén hatályos rendelkezések szerint részesülhet korkedvezményben. Vagyis a korkedvezmény egyik alapkövetelménye, hogy a szervezetet fokozattan igénybe vevő, illetve egészségre különösen ártalmas munkavégzést igazoljon az ezen kedvezmény jogosultja.

A kedvezményre jogosító munkakörben töltött idő igazolására elsősorban a társadalombiztosítási nyilvántartások szolgálnak alapul. Ennek hiányában egyéb korabeli okirattal, továbbá a munkáltató, illetőleg a jogutódja által az eredeti nyilvántartások alapján kiállított igazolással bizonyítható.

A perbeli időben (2006. december 31-ig hatályos) a korkedvezményre jogosító munkakörök (munkahelyek) jegyzékét az 1. számú melléklet

tartalmazta. Az (5) bekezdés kimondja, és ezen a rendelkezésen több kúriai iránymutató eseti döntés is alapul (Mfv.III.11.066/2011/4., Mfv.III.10.971/2009/4., BH 2013.315.), hogy a munkakörök, munkahelyek jegyzékében felsorolt munkaköri meghatározásokat kiterjesztően értelmezni nem lehet. Az abban használt meghatározástól eltérő megjelölésű munkakört csak akkor lehet korkedvezményre jogosító munkakörnek tekinteni, ha az

a) eltérő megjelölés a jegyzékben felsorolt munkakörnek szűkített meghatározása, vagy

b) az eltérés csak az elnevezésben mutatkozik, maga a munkakör a munkaköri leírásból megállapíthatóan a jegyzékben felsorolt munkakörrel azonos.

Fokozottan érvényesül az azonosításnál a munkaköri leírásnak a szerepe akkor, amikor a munkakör elnevezése nem egyezik meg szó szerint vagy egyáltalán nem egyezik meg a jegyzékben szereplő elnevezéssel. A kialakult gyakorlat szerint olyan esetben, amikor az azonosítás kérdése felmerül, nem elegendő az, hogy a tevékenység összefüggésben legyen valamelyik korkedvezményre jogosító munkakörök jegyzékében feltüntetett munkakörrel, hanem szükséges a tartalmában azonos tevékenység fennállása.

A bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás körében megkereste az OSSKI-t, és a Magyar Honvédség Közegészségügyi és Járványügyi Szolgálatát, valamint ítélete meghozatalakor figyelemmel volt a felek által is ismert és a 2.M.85/2014. szám alatt folyamatban volt eljárásban beszerzett ... igazságügyi szakértő szakvéleményére, amelyekből megállapította, hogy a felperes által végzett munka nem minősül ionizáló sugárzás hatása alatt végzett munkának. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy a radarokat üzemelő állapotban a vizsgált évek során naponta legalább 3 órán át működés közben vagy nyitott ajtónál javította.

A felperes felülvizsgálati kérelmét részben a Pp. 206. § (1) bekezdésére alapította.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A Kúria töretlen gyakorlata értelmében (BH 1995.193., BH 1999.44., BH 2012.179.) a bizonyítékok mérlegelésén alapuló ítélet felülvizsgálata eredményesen csak akkor támadható, ha a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen vagy iratellenes volt. A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére, a Kúria

csak azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróságok nyilvánvalóan téves vagy okszerűtlen következtetésre jutottak-e. A Pp. 206. § (1) bekezdése megsértésére alapított felülvizsgálati kérelem csak akkor lehet eredményes, ha a jogerős ítéletben megállapított tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelte és ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagyis lényeges logikai ellentmondást tartalmaz (Mfv.III.10.553/2013/7., Mfv.III.10.136/2015/8., Mfv.III.10.056/2014/6.). A jogerős ítélet ilyen fogytékosságban nem szenved.

Tévesen hivatkozott a felperes a felülvizsgálati kérelmében Lukács István tanúvallomására, valamint arra, hogy a felperes személyes előadásával bizonyította, hogy korkedvezményre jogosító feltétel - 3 órán át ionizáló sugárzás hatása alatt végezte a munkáját - teljesült, mivel a fél előadása nem bizonyíték, Lukács István pedig a peres eljárás során nem került meghallgatásra.

Helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy az ágazati hatály - a nemzetgazdaság egész területére kiterjed - így a felperes munkahelyére is, azonban nem feltétel nélkül, hanem csak abban az esetben, ha naponta legalább 3 órán át ionizáló sugárzás hatása alatt végezte munkáját, mely utóbbit a felperes - őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére - nem tudta bizonyítani.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a Pp. 206. § (1) bekezdése megsértésén túl a jogerős ítélet Pp. 3. § (3) bekezdésébe ütközését is állította.

A felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség az általa betöltött lokátormérnök munkakörnek a Tny.vhr. 1. számú mellékletének 10. pontjában az ionizációs sugárzást kibocsátó berendezéssel dolgozó szerelő, szervizelő, meős munkakörrel való megfelelése tekintetében, továbbá, hogy ionizáló sugárzás hatása alatt végezte munkáját naponta legalább 3 óra időtartamban.

Ezen kötelezettségének a felperes nem tudott eleget tenni. Önmagában a sugárvédelmi pótlékban részesülés és az éves egészségügyi vizsgálaton való részvétel a korkedvezményre jogosultságot nem alapozza meg. A felperes nyilatkozatának az OSSKI, a MH KÖJÁL Szolgálat tájékoztatói és szakvéleményei ellentmondanak. A társadalombiztosítási szervek határozatainak jogszerűségét támasztja alá, hogy a felperes - általa sem vitatottan - pótszabadságban nem részesült, dozimétert nem kapott, heti 40 órás munkarendben dolgozott.

A felperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott a Pp. 221. § (1) bekezdése megsértésére is.

A jogerős ítélet indokolásából megállapítható, hogy a bíróság milyen jogszabály értelmezés eredményeként és a bizonyítékok milyen mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felülvizsgálni kért társadalombiztosítási határozatok a felperes által vitássá tett körben megfelelnek a jogszabályoknak.

A Kúria megállapította, hogy a felülvizsgálni kért jogerős ítélet Tny.vhr, 2. § - a és 7. §-a, a Pp. 206. § (1) bekezdése, 3. § (3) bekezdése és 221. § (1) bekezdése rendelkezéseit sem sérti, ezért azt a Pp. 275. § (2) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A Kúria az alperes felülvizsgálati ellenkérelme kapcsán rögzíti, hogy a munkaügyi bíróság ítélete indokolásában a 2.M.85/2014. számú ügyben becsatolt Hermely János írásbeli nyilatkozatára, illetőleg szóbeli vallomására nem hivatkozott, azt bizonyítékként nem értékelte, a peres eljárás részévé nem tette, így az ezzel kapcsolatos alperesi megállapítások irrelevánsak.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében hivatkozott a Kúria Mfv.K.IV.10.702/2003. számú határozatára (helyesen: MfvK.IV.10.702/2006.).

A Kúria több döntésében rámutatott, hogy a polgári perben - Pp. 3. § (5) bekezdése alapján - a bíróság alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához, vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához, ha a törvény másként nem rendelkezik, nincs kötve. A Pp. rendelkezései főszabályként nem ismerik a kötött bizonyítási eljárást (Mfv.III.10.365/2015/4.) A Pp. 3. § és 4. §-ában deklarált szabad bizonyítási rendszerben is érvényesülhetnek kötött bizonyítási szabályok, amennyiben jogszabály egy konkrét ügyre a tényállás megállapításához meghatározott bizonyítási eszköz igénybevételét írja elő. Ez a közigazgatási per bíróságára, mint jogalkalmazó szervre is kötelező. A jelen perben felülvizsgált ügyben a vonatkozó jogszabály nem ír elő kötött bizonyítási szabályokat.

A Kúria az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Tny. 81. §-a alapján határozott.

Budapest, 2016. február 22.

*Dr. Zanathy János sk. tanácselnök, Dr. Farkas Katalin sk. előadó
bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin sk. bíró*

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő